

Om Darwin, Kaktuskannan och lilla Karin

Ett av de avgjort största problemen som kappseglande familjefar är helt enkelt att det på lång sikt är en olycklig kombination. I alla fall om man inte lyckas med konststycket att få frugan intresserad av kappsegling...

Ären före dotterns födelse hände det ibland flera gånger per säsong att jag lyckades övertala hustrun att delta i kappseglingarna, men sedan, efter nedkomsten, så blev modersinstinkten den bromsande faktorn. Jag hade grubblat mycket över detta och funnit att Darwins teorier på något sätt måste vara inblandade. Jag hade också försökt med både tjejsseglingar och QSS, men det blev både grundkänning och dubbla ankare i över fyra år – samtidigt som jag vid varje kappseglingstillfälle blev påmind om att barn behöver sin far även på helger. Plötsligt ringde de sist sagda orden som ljuv musik i öronen, och jag kände nästan hur jag fick horn i pannan och klövar på fötterna – för i just detta ögonblick hade jag äntligen funnit strategin till en lysande plan.

– Visst, älskling, du har helt rätt. Jag tar hand om Karin i helgen så kan du och de andra tjejerna segla Kaktuskannan.

Jag använde min lenaste stämman, och för ett ögonblick såg hon ut som en nyfångad torsk som kippade efter luft – det kändes ett tag som om kuppen hade gått hem. Men så sprattlade hon till och kom loss och trillade tillbaka i det kalla havet.

– Glöm det! kom det rappt.

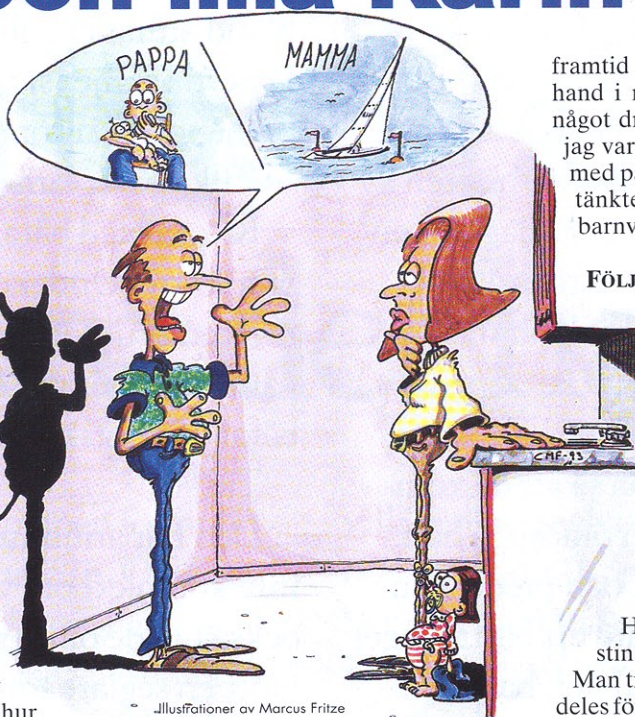
Men planen var alltför genial för att överges.

– Men ni kan ju segla som B-besättning, påpekade jag stillsamt (det innebär att minst tre fjärdedelar måste vara kvinnor och därtill måste en kvinna sitta till rors).

– Jaha, ja! Nu förstår jag precis. Du hade väl tänkt dig att du skulle vara den där fjärdedelen bland alla tjejerna, kan jag tänka mig.

– Menar du mig? utropade jag med speglad förvåning. – Det går ju inte, jag ska ju vara pråktig pappa och hitta på en massa olika aktiviteter med vår dotter hela helgen. Nej, det bästa är om du tar med dig Tommy, klämde jag till med.

Det där sista var väl fräckt men samtidigt nyckeln till hela strategin, för Tommy, ägaren till Scampin Malinda, litade hon på. Och kände jag honom rätt skulle man inte behöva be två gånger, eftersom det skulle bli tjejesättning ombord. Men vad skulle hans hustru tycka om detta? Även hon hade klara synpunkter på det redan tidigare

...och jag kände nästan hur hornen växte i pannan – jag hade äntligen funnit nyckeln till en lysande plan

re myckna kappseglandet –och nu dessutom tillsammans med andra fruntimmer..!

– Du ringer bara till Sivan och ber att få låna honom, fyllde jag på med.

En lång tystnad infann sig och jag pauserade medvetet. Hon smakade helt klart på karamellen. Plötsligt började hon räkna upp tjejerna som hon hoppades hade modet att ställa upp. Kuppen hade lyckats så här långt.

Sagt och gjort, det blev kappsegling av för fruarna. De kom någonstans mitt i fältet i B-klassen, men det var märkligt nog fullt tillräckligt för att tända gnistan. Någon tjej hoppade av och nya kom till. Nästa segling blev Vikingarnas höstregatta. Första seglingen gick dåligt, den andra mycket bättre, och i den tredje tog de målskottet, så totalt blev de trea i klassen.

Nu plötsligt var de som ett gäng vilda katter. Ut med karln..! Tommy flydde i land och såg ut som ett barn som blivit bestulet på favoritgodiset samtidigt som han muttrade något spydigt till mig om geniala planer. Själv såg jag en bild av min

framtid som en helgpappa, med barnets hand i min spanande från stranden med något drömande förflutet i blicken. Om jag var snäll så kunde jag kanske få följa med på nästa års Gotland Runt i alla fall, tänkte jag. D v s, om jag lyckats fixa barnvakt först.

FÖLJANDE KAPPESEGLINGSSÄSONG blev en av Malindas mest intensiva med inte mindre än 22 starter på ett dussin tävlingar. I fem av dessa starter deltog därtill hela familjen.

Till säsongens sista kappseglingstart Kaktuskannan samlades redan på lördagsmorgonen ett något nervöst men mycket målmedvetet gäng tjejer bestående av Margareta Bergenheim, Agneta Röö, Margaretha Henriksson, Inger Taxén samt Kerstin Rubsamen för träningssegling.

Man tränade hela dagen, men tyvärr i alldeles för lätta vindar med tanke på vad som skulle komma dagen därpå; denna söndagsmorgon blåste byiga nordliga vindar med regn och kyla, ett typiskt höstväder. Startfältet bestod av totalt 41 båtar, varav inte mindre än hälften gick i Klass A, d v s hade helt kvinnliga besättningar, som tävlade om både klass- och totalseger. Resten av de startande, som hade någon form av manlig eskort med ombord, startade i Klass B och fick inte tävla om totalsegern.

Redan på startdagens morgon ringde en förtvivlad hustru som inte fick igång motorn.

– Hela båten är strömlös, förklarade hon med hög och anklagande stämman.

– Men hur kan du då ringa från båten – om det är strömlöst..? undrade jag.

Motorn startade plötsligt mitt under samtalets gång och ett vilt tjutande från tjejkören hördes tydligt. Jag fick aldrig någon riktigt bra förklaring på detta fantastiska fenomen, varken då eller senare, och det var nog säkrast att inte föra saken på tal något mer. De hade helt klart peppat upp varandra till maxgräns, och nu låg nervbanorna utanpå kroppen. Intuitivt kände jag att jag borde göra en insats och tog femåringen med mig och åkte iväg till Foresta brygga på Lidingö, där starten skulle gå.

PÅ STARTPLATSEN fanns redan svågern Charlie som hade sin hustru Inger med ombord, och om Inger är självaste lugnet i personifierad form så är Charlie raka motsatsen; han var redan maximalt uppskruvad trots att han stod på fasta land.

Plötsligt fick jag syn på Malinda där hon

seglade långt från startlinjen. Men vad nu?! Har de hårdvindsettan uppe? Det blir ju alldeles för lite kvadratmeter, det är ju för bövelen akterlig vind ända ner till södra udden på ön!

Jag kände hur jag blev allt mer upphetsad och engagerad och började nu vråla ut mina kommandon från startbryggan, något som fick en kvinnlig funktionär med påtaglig pondus att helt framt be mig hålla käften, annars skulle hon diska Malinda för otillbörlig hjälp från utomstående. Och, tillade hon syrligt, borde jag kanske inte ta hand om min lilla dotter istället för att stå här och gapa och skrika..? Med en inte alltför förhandlingsvänlig ton förklarade jag att dottern var under full kontroll, och före 5-minutersskottet vrålar jag hur mycket jag vill. Kvinnan blev mörk i blicken och pekade mot land, varpå hon väste:

– Försvinnnn...

Telefonen! Jag rusade till bilen.

– Hej! Det är jag, ni har hissat fel segel!

– Inte alls. Vi har hissat det segel som vi alla gemensamt har bestämt oss för att ha.

Det låg is i den rösten.

– Jo, jo, visst, men de förstår inte. Du måste förklara för dem att det är medvind ända ner till udden och först då inför kryssen byter ni till hårdvindsettan!

– Nej, då, det tänker jag inte alls göra, det här seglet räcker så bra.

– Räcker bra..? Men för fa-an, det måste vara maxat, det är ju kappsegling!!!

– Just det, och det är vi ombord som kappseglar – inte du. Hej då så länge! Klick.

Hur långt är det kvar till start, undrar Charlie. Herregud, mindre än tre minuter, och de ligger fortfarande för långt från linjen och jag hann ju aldrig säga... Jag kastar mig på telefonen igen. Funktionären ger jag blanka katten i, fick jag inte säga det jag ville före 5-minutersskottet så gör jag det nu istället.

– Ja, hej, det är jag igen! Jo, du, ni måste falla direkt på linjen nu med en gång, annars missar ni starten – KLICK – hallå, hallå, hallå!

Fan också, linjen bröts. Jag slår numret på nytt. Ingen kontakt, bara konstiga tussignaler. Vi tar min telefon, säger svågern upphetsat, och vi rusar bort till hans bil. Fort, fort, för tusan – de har fortfarande inte börjat falla... "Numret kan inte nås för närvarande, var vänlig försök senare..." Helvete också! De har stängt av telefonen, skriker svågern. Fall, fall, fall! vrålar jag i konkurrens med nordanvinden ut mot Lilla Värtan i ett sista desperat försök att påverka situationen.

Djupt bedrövade och totalt utpumpade tvingas vi bevittna hur Malinda nästan en hel minut för sent går över startlinjen. Men

farten är ändå bra tack vare 'lovartsläget', så att säga, och nu ser jag hur två av tjejrna springer upp på däck för att spira förseglet. Vi hinner också se att de avancerar i fältet innan vi kastar oss i bilarna för att köra till Höguddens brygga. Väl där förfasas vi oss över att de går i ytterspår, och de har dessutom stora problem att bärga spinaker-

Telefonen! Jag rusade till bilen:

– Hej, det är jag, ni har hissat fel segel!

– Inte alls. Vi har det segel vi alla vill ha.

Det låg is i hennes röst...

bommen samtidigt som Malinda broachar kraftigt flera gånger när de försöker lova upp mot vinden.

– Vad gör de för fel? ropar Charlie, påtagligt orolig för sin fru.

– De måste sträcka på akterstaget och inre förstaget för att få krum på stolpen och tömma storen. Sen måste de låsa masten med backstagen, annars ramlar den ner. Sen måste de flytta skotpunkten för genuan utåt och akterut för att minska krängningen...

– Tror du inte att de gjort det, då? undrar Charlie.

– Tycker du att det verkar så? Jag tyck-

er de seglar mer under än över vattnet.

– För tusan, vi måste hjälpa dem! skriker Charlie.

– Ja, visst, men hur – de har ju stängt av telefonen.

– Jo, men i den här situationen kanske de har satt på den för att få kontakt med oss, säger Charlie och springer till bilen. "Numret kan inte nås för närvarande, var vänlig försök senare..." Under tiden har Malinda börjat segla mer upprätt och med bra fart avancerar de igen. In i bilarna och iväg till nästa brygga borta vid Gåshaga!

Där kan vi på långt håll se att de seglat upp sig ytterligare i fältet och nu ligger i bakre delen av toppklungan bestående av båtar med lägre lys-tal. Instinktivt kollar jag bakåt i fältet men ser inga stora båtar ännu, bara båtar med samma eller lägre lystal samt några H-båtar. Herregud, i praktiken leder de ju, för det är över fem distans att kryssa till målet och på den sträckan borde de segla ikapp och ifrån de mindre båtarna som startade före. Men det förutsätter att inte H-båtarna hinner ikapp Malinda.

Plötsligt är barnet försvunnet...

Herregud, var såg jag henne sist? Hon var väl med i bilen vid Höguddens brygga?! Jag blir kallsvettig och tankarna virvlar i huvudet om Darwins teorier och det naturliga urvalet.

– Jag sticker till Fågelöudde, säger Charlie som inte tänker leta barn.

– Då hinner du inte till målet! ropar jag, men han försvinner med en rivstart. Dottern dyker lyckligtvis upp på ort och ställe och vi åker vidare till målet.

Springande utmed strandkanten på Bosön hinner vi se Malinda komma kryssande mot målet med två H-båtar direkt akterut och därefter en samlad klunga av H-båtar, Ballader, Scampi och Comfort 30:or. Väl framme, med andan i halsan, frågar jag mig om detta verkligen kan vara sant? Ska de totalvinna det här..? Nej, det kan inte vara sant, något målskott får de inte, bara ett tut. I samma stund ser jag en Viggen som troligen helt nyligen gått över linjen och just vänder en bit upp i lovart; det visar sig vara Cecilia Lindgren med A-besättning, och därmed tog de totalsegern.

– Vann mamma, pappa?

– Näe, hon kom tvåa.

– Varför vann hon inte?

– Hon startade en minut för sent.

– Startade hon en minut för sent?

– Jaa...

– Men mamma kommer alltid för sent, det vet du väl!

– Ja, jo, jag vet det, men det är dumt att komma för sent om man tänker vinna.

– Mmmm, det är det nog – men nästa gång ska vi vara med pappa!

– Näe, nästa gång... då går vi på Skansen istället.

Ronald Rübssamen

